

23

שמעתי ז' פרק א

23

פליגי דמורידין קרוב לנכסי שבו, מלי לאוקמי בשמעו בו בשני עדים, דלי בע"א מיירי סא חסא דסכא בע"א דמיא ואפ"ה אין האחין יורדין לנחלה על פי, וא"ת מ"מ סיקשי אדמסיק הסא כי פליגי בשלא שמעו בו שמת פי' בשני עדים חלא בע"א, דלי לא שמעו כלל פשיטא דאין מורידין. וי"ל דסכא מיירי לירד ולמכור. וחסא מיירי לאכול כדמשמע הסא עכ"ל :

וראיתי במוסריהם שסקסא סא דפריך הסא מהא דתניא והיו בניכס יסומים ונשותיהם אלמנות כו'. בניכס דומיא דנשותיהם כו' ע"ס פ' המפקיד דף ל"ה. וכיון דמייקרי בע"א הרי הותרו הנשים עפ"י ע"א. וע"ס שכתב שכבר סקסא קושא ז' מוהריב"ל וסניא בקושא ע"ס ולפי ש"ט תו' דע"א בעדות חסא אינו חלא מדרבנן ומדאורייתא אין ע"א נאמן א"כ שפיר מידרש קרא בניכס דומיא דנשותיהם דאין להם היתר עפ"י ע"א. ובתוס' פ' האשה שלום שם ברא דמן האשה שכלכס היא ובעלם למדא"י ואמרפ מה בעלי תנשא ומעול כתובתה ולרעה חסורא. היתס דת ישראל לבין תאכל בתרומה. ובתבו תוס' עלה ח"ל. מספקא לר"י אי דוקא בתרומה דרבנן אי גמי בתרומה דאורייתא דלוקמה אחזקה דדייקא ומנסבא ועל לרעה אין להאמינה ולוקמה אחזקה ח"א מיד דהו אשני שזילין. מיכו איכא סכא חדא דעביד איסורא ממ"נ ובכ"כ לא ילפין מסוטס כדמוכח ריש גדה עכ"ל. ומדברי הרמב"ם פ"ט מסל' תרומות שססס משמע דלוקלת גס בתרומה דאורייתא. ואיכא למידע בזה דהא צירושלמי שם מקשה על טעמא לל תהא נאמנה. ומסיק מתוך שיהא יודעת שלא עשו דברים רשעם חלא חזרתה חף היא חומרת חמה. והקשו שם צירושלמי מעתה אפי' על לרעה תהא נאמנה. וסורא ח"כ חזרה לקלקלס הראשון חסודס היא לקלקל טעמא כדי לקלקל חזרתה. ועיין בדברי הרב סמג"ד פ"ב מסל' צירושין הובא שם. וא"כ השתא דליכס נאמנה על חזרתה ויודעת שלא יעשו דברים רשעם וחומרת מה בעלי ח"כ ודאי האמה חומרת. כיון שזרתה לא תנשא. וא"כ אמאי תאכל בתרומה כיון שודאי חמה שמת בעלס וליכא למידע שמקלקל

חומר כו' ראו חכמים להאמין בתורת אומדנה ודיעס, וכיון דאילו בגדר עד אפי' דמכני ומועיל בדבריו אינו בשבועת העדות, ובמו בברי חת מקובל עליו כשנים, חבל עד כשר דכא בתורת עד חלא סוכא דאילו נאמן ולא מכני עדותו למנות אינו בשבועת העדות, וסוכא דנאמן הוא עכ"פ מדרבנן כו"ל בתורת עד ומחייב קרבן שבועה, וכמ"ס תוס' פ' שבועת עדות, דאפי' לרב פפא דס"ל משחק בקוביא מהזי חזי מדאורייתא אפ"ה ס"ל דאיכא דנאמן מדרבנן דאזיל נמי בחר דרבנן לחומרה, ומש"ס ס"ל בעד מיתא דמחייב אפי' חלא חזי חלא מדרבנן ע"ס, וא"כ היינו דוקא עד כשר הוא בגדר עד חבל פסולי עדות אפי' מדרבנן אינו בגדר עד, ומש"ס בפסולי עדות הלך אחר רוב דיעות ובעד כשר נגד מאה פסולים כמחלה על מחלס, ומש"ס אינו בשבועת העדות—חלא ברהוין להעיד ובת"ש ודוח :

פרק ב

מודו נראה נע"ד בשבועת הסוברין דע"א במיתא אינו חלא מדרבנן, דאי משום מלתא דעבידי לגלויי נראה כיון דדבר שבטעם ילפין דבר דבר ממון, וגבי ממון לא מסימן ע"א אפי' בתלתא דעבידי לגלויי, ובמו שהוכיח סריב"ס בכו' ק"ס ובכו' קפ"א, וכן פסק הרמ"א בח"מ סי' ל' דממון לא מסימן ע"א במלתא דעבידי לגלויי ע"ס, ח"כ ס"ס בדבר שבטעם לא מסימן במלתא דעבידי לגלויי, ולפ"י אפשר לומר בת"ס ס"ס כו' ק"ה צומן הוה חרס ר"ג סלא ישא איש על אשתו, דאין ע"א נאמן שמחה אשתו דהו דבר שמוחזק בחיסור ואין ע"א נאמן שמחה אשתו ע"ס, ולפ"י י"ל דע"א נאמן בזה ומשום מלתא דעבידי לגלויי ונאמן ע"א מן חסורא אפי' היכא דלחזק, דזה לא הו דבר שבטעם, ובה דאין ע"א נאמן לומר מה יבמי שתנשא לבוק סס בכו' ק"ה, סהס נמו דבר שבטעם מיקרי ובת"ס המרדכי ע"ס, ובתוס' פ' האשה שלום דף ק"ה סאין האחין יורדין לנחלה על פי ח"ל, ובה דלמדין ב"ס המפקיד דף ל"ה בשמעו בו שמת כ"ע לא

יורדי בשבועת העדות נפשות דין שבועת העדות מיכו משכחת לס ומתן כגון שיש לבעל להפסידם כתובתה וכו', כיון דחובב העיד מחמת נפשות וזה נגד ד' ולריך פ' שבועת על חביעת בזה טובא עדום פ' שהקסא מוסריס דמלך אינו מעיד יסורו ואינו מוכרח וסכו להדיא דאפי' אפרוסי מחיסורא, פליגי בזה על דברי ע"א מעדות ע"ס, נגשים, דהא אפי' נמי בעלמא אינו חייב קרבן שבועת אסא ועבד כשרים עדות דאין עדות להאמין בתורת פ' ש"ס בפסולי ומש"ס עד כשר לא מה הרי זס ע"א ח"כ סי' י"ז במקום שחאמינס ציטתס דפסולי ו דהס לאו ב"י יסר בראו ח"ל ו"ב דיעות, ועד י"ה הוא נגד מאה ון דפסולים אינו ח"ל ודיעס, מש"ס אית', וכדאיתא אומר הרי את אינו עד וסוכא פ' דאילו בתורת וכו' חלא בתורת עסרתס כסוטס ומנסבא ומתוך חומר